

Ті двері, що ще головніші

(Інструкція для охочих скористатися)

Знаєте, яке невідоме місто найвідоміше у Всесвіті? Знайтеся — столиця Нереальності Сікретбум! Місто, в якому відбувається те, що аukaється в космосі швидше, ніж потрібно. Якщо закортить і вам відвідати центр феєрично крутих пригод, пропоную запам'ятати адресу: скупчення Діви на галактичній нитці Риб-Кита, провінція рукава Оріона, Чумацький шлях, Сонячна система, планета Земля, поряд із Лабіринтами Обраних.

Опинитися в Сікретбумі легше легкого. Відкриваєш більш головні двері, ніж найголовніші, — і ти вже там. Тринадцять земних міст та дев'яносто дев'ять космічних міст під назвою Одеса точно мають такі двері.

Наприклад, біля Чорного моря, поряд зі столицею Нереальності притулилася столиця Гумору — безжурна Одеса. Десять двісті років тому одесити для приколу додумалися дати хабар імператорові — аж два вози з апельсинами. Вражений імператор негайно виділив чимало коштів на розвиток міста. І я таки вам скажу, правильно зробив. Не кидайте брови на лоба: без сміхотворчості української Одеси Всесвіт пропаде. Одеський гумор — це лейкопластир на всіх подряпинах світобудови!

У Техасі, в глибинці «одноповерхової Америки» є теж немаленька Одеса з величезною статусною кролика. У цьому місті проходять прикольні ковбойські родео. Великі дядьки з ласо ганяються за довговухими бідолахами, а бідні кролики тікають у Сікретбум, де перетворюються на сонячних зайців.

А є такі Одеси, де всі одне одного знають. Наприклад, у штаті Міннесота в графстві Біг Стоун. Згадалась саме ця, тому що там зростає кулястий кактус Мамілярія Вівіпара. З нього зроблений капелюх сікретбумівського чарівника, якого бояться навіть ті, хто нічого не боїться.

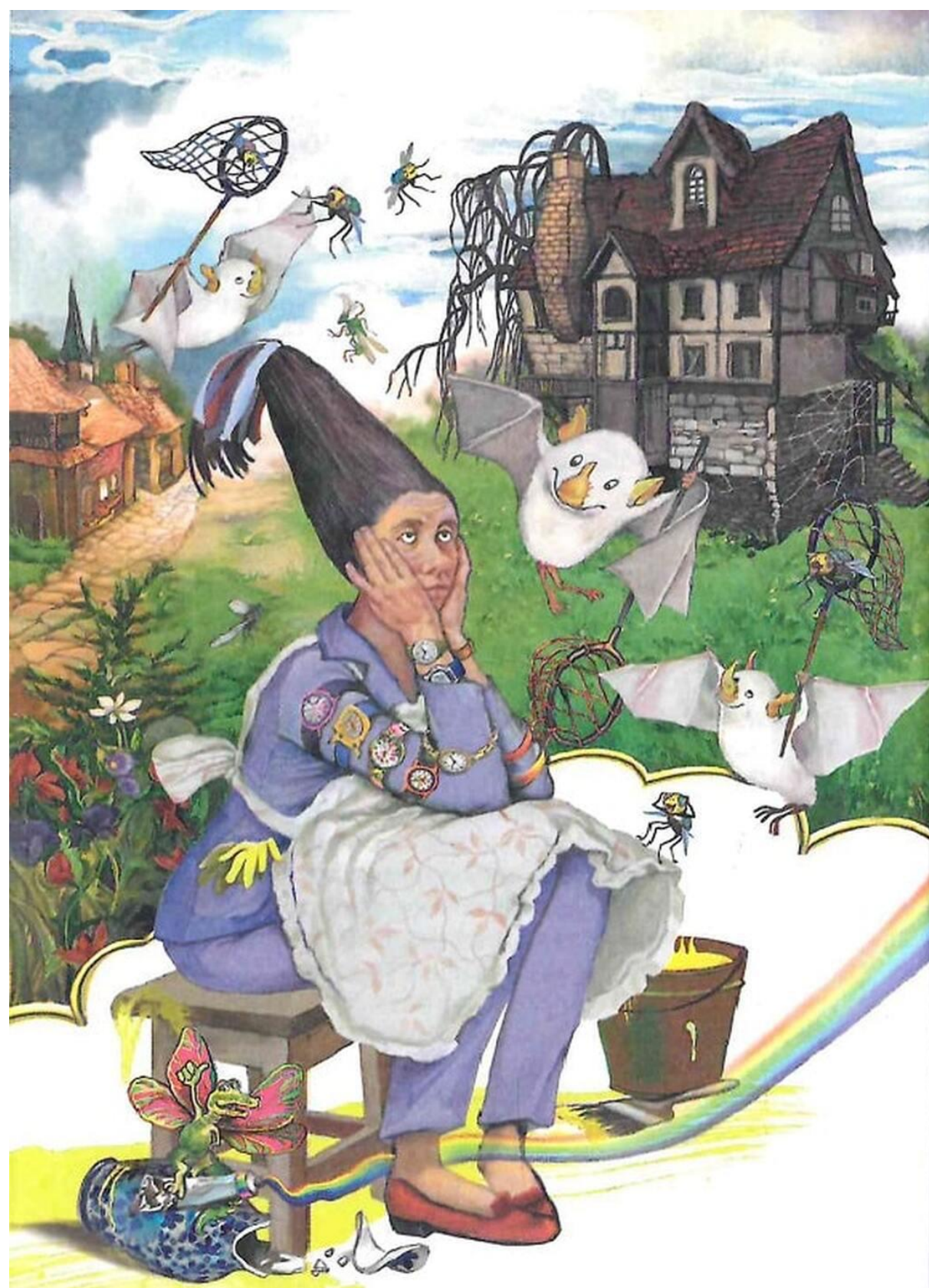
Хочеться згадати бразильських одеситів, що живуть на цілих двадцять градусів південніше екватора, тому завжди перегріті. А в перегрітому стані в Сікретбум не пускають, бо там підвищена температура не в фаворі.

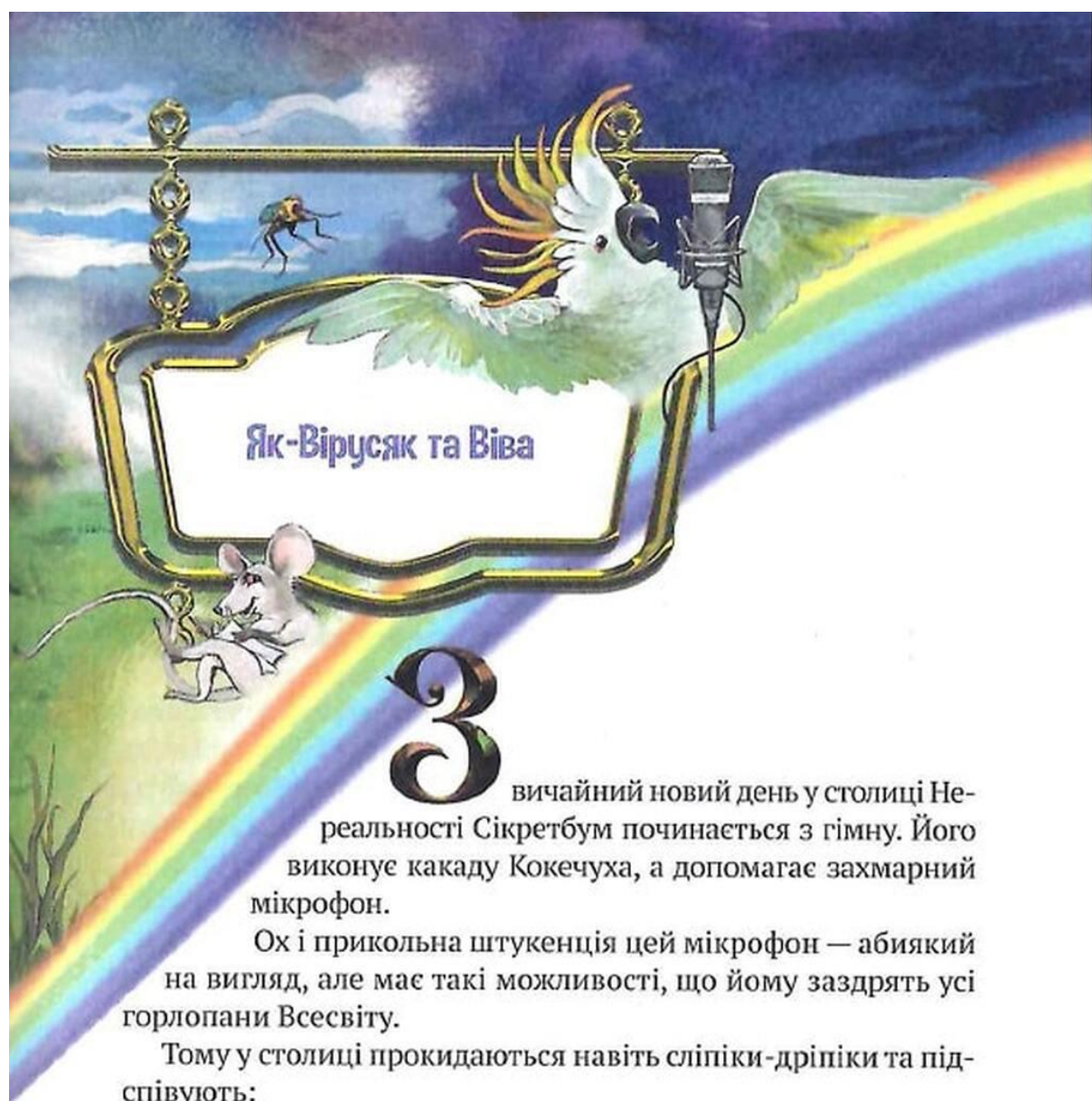
Ще одну Одесу не можна залишити без уваги. На планеті Кеплер-226, незважаючи на її занадто великий радіус, що у два з половиною рази перевищує земний, знаходиться найбільша Одеса Всесвіту, майже на пів планети. Так ось там замість дверей, які ще головніші, — міжпланетна дірка, в яку не кожен може протиснутися. Кеплер-двадцятидвобешні одесити існують наперекір нашим уявленням: у них що товстіший, то легше протиснутися в їхню мацюпусіньку дірочку. Мені як авторці стільки не з'їсти, щоб туди потрапити, тому я мало про них знаю. Але подекуюють, що вони обійняли важливі посади в Лабіринтах Обраних.

Усі Одеси у Всесвіті зв'язані між собою через Сікретбум.

А тепер дуже важлива інформація: простіше за все знайти вхід у столицю Нереальності в Одесі біля самого Чорного моря! На Привозі (це головний базар) заходиш у головні двері головного павільйону, а потім виходиш у ті, що ще головніші. Уважай, що ти вже в Сікретбумі, де пригод хоч греблю гати.

Отже, прийшов час Нереальності. Поїхали, любий друже! Точніше, попливли в море пригод. Чи полетіли? Не розумію, як я тобі все розповім, якщо вже заплуталася. Ось завжди так: панікую в найбільш невідповідний момент. А час підганяє, бо дехто парадоксальний може такого накоїти... А я спробую розповісти все коротко, бо кожна година життя його ж і вкорочує. Тож поквапмося насолодитись пригодами.

Як-Вірус'як та Віва

З

вичайний новий день у столиці Нереальності Сікретбум починається з гімну. Його виконує какаду Кокечуха, а допомагає захмарний мікрофон.

Ох і прикольна штуkenція цей мікрофон — абиякий на вигляд, але має такі можливості, що йому заздять усі горлопани Всесвіту.

Тому у столиці прокидаються навіть сліпіки-дріпіки та підспівують:

Сікретбум — столиця секретів,
притулок крутих авантюр.
Хай славиться в сонмі куплетів
верховний правитель Сумбур.

Цього правителя ніхто ніколи не бачив, тому що він самопризначився та чкурнув відпочивати на лаврах.

Початок літа. Гомінкі зелені крокодяблики пурпурними крилами виписують на небі нереальні візерунки. Якщо довго дивитись на цю феєрію, перед очима починають мелькотіти летючки-приставуки — ось прямо як справжні вражемошки. Крилаті сачконоси, схожі на крихитних пуголовків із пухнастими лапками, ганяються за ними, розмахуючи кольоровими сачками. Схожий на барвисту фортецю особняк тішиться цією пасторальною ідилією, бо це надзвичайно розумний дім. Він обожає, коли ним милуються, вміє передчувати гостей та, найцікавіше, самодобувовуватися. Ось нещодавно він створив собі нову мансарду, а сходи, що ведуть до неї, навчилися співати під ногами.

У Райдужному Особняку живе реально нереальна родина Рейнбоу, де підростають Мішель, яку прозвали Мішамінка, і Домінік, на прізвисько Домік. Поряд, на галявині, цілий день хазяйнують сонячні зайці. На ніч ці бешкетники зникають, і до ранку їх ніхто не може знайти. Однак двійнята Рейнбоу давно вистежили, де ті ховаються.

Кожного дня, рівно опівдні, повз вікна проходить дивний чолов'яга, який тягає за собою величезну повітряну кулю з кошиком, повним цукерок. Подейкують, що він знайшов спонсора серед мешканців підступного Світу Рептайлмагік. Це світ вічної мерзлоти, де ніколи не замерзають тільки підлоти та мерзенності. Але це лише чутки, доказів немає. А в порівнянні з цими чутками, що курсують туди-сюди за чолов'ягою, золота шевелюра якого аж очі засліплює, здогадки про його справи — просто ніщо. Особливо дивує височенний будинок, який він збудував на Молдаваньці. Бентежить не тільки ціна такої споруди, але й те, як можна отримати дозвіл на таку нестійку конструкцію. Або в Лабіринтах Обраних, де ховається рада Сікретбума, доброзичливі чиновники зовсім совість втратили, або їх підкупили, що, в принципі, означає, що совісті вони не мають.

Але щойно цей хмарочос був збудований, у столиці Нереально-сті час від часу стали пропадати діти та навіть батьки.

Мішельці та Домініку дуже хочеться і на повітряній кулі політати, і солодощів наїстися досхочу, але батьки забороняють навіть дивитися в бік цього золотоволосого перехожого. Тато Орел-Еверест і мама Медорада вельми дбайливі, але постійно зайняті у своїх справах. Високий і поважний голова родини та його маленька діяльна дружина працюють в Академії рухомої нерухомості. Цього літа їм потрібно розселити амеб із гнилявого ставкодому, а це вимагає повної самовіддачі. А тут ще тренування з екстремального тенісу на джамперах.

Більшу частину дня дітьми опікується няня Боннаріна — справжня сікретбумівська няня, яка носить височенну зачіску та з легкістю панікує з приводу та без. Двадцять наручних годинників вона надягає всі одразу, бо має впевненість, що ті допомагають їй усе встигнути та нічого не пропустити.

Чотири бантики на чотирьох хвостиках Мішельки невгамовно стрибають по всіх закапелках особняка. Домінік теж не сидить на одному місці: розбиті ваза та коліна — звична справа. Коли шкідників вичитують, вони вперто намагаються пропустити все повз вуха. У такі моменти їхні вушка зловмисно стирчать, як у мадагаскарської руконіжки. Хто не завів собі вдома істоту, на прізвисько Ай-ай, дуже раджу. Мадагаскарська руконіжка не дасть вам нудитися. Головне, щоб вас не злякав її вигляд. Батьки двійнят саме для того, щоб діти побачили, на кого вони схожі, коли не хочуть чути зауваження, подарували їм це «чарівне» створіння. Але після того проблем стало ще більше — Ай-ай виявився не меншим бешкетником, причому нічним.

Двійнята давно засвоїли, що, коли батьки на роботі, можна робити що завгодно. Няня Боннаріна все одно не викаже, просто іноді може докоряти:

— Справжні чупераблики з шилом в одному місці, от прийдуть батьки, усе їм розповім!

— А ми тоді не будемо їсти вітаміни та захворіємо.
— І кому від цього буде гірше?
— Тобі, звичайно. Ти ж нас любиш і станеш уболівати. А нас така візьме недуга, що переживання твої не закінчатся ніколи.

Діти добре знаються на слабкостях няні. Варто подивитися на неї жалібно — і вона все пробачає. Двійнята ніби спеціально народилися з величезними очима. У Мішельки бурштиново-карі, під колір волосся, і тато вважає, що в них легко потонути. У Домініка містичні пронизливо-сині, готові свердлити будь-кого, коли хлопцю щось потрібно. Його короткий чубчик зазвичай наполегливо стирчить угору, тому очі не сховаєш.

А ще у двійнят є дві бабусі. Одна живе в українській Одесі, у навроченому відьмаками будинку, та опікується проблемами Всесвіту. Друга, що знається на магії душі, мешкає в тєхаській Одесі. Обидві бабусі неправильні. Онуки пояснили їм чому. Правильні не виховують, а балують. Бабусі замислилися та завалили малечу подарунками, але виховувати не перестали. От скажіть, кому подобається, щоб його весь час повчали? Двійнята — не виняток, тому з бабусями вони спілкуються через раз.

Кожного дня діти грають на галявині, яка розділяє Райдужний Особняк і Похмурий Котедж. У тому котеджі живе зі своєю тіткою їхній одноліток Оскар Блесвайрес. Двійнята не проти з ним заприятелювати, але той, як справжній самотник, майже не з'являється на вулиці. Колись давно в сусіда була дружня родина. На жаль, малюк рано залишився без батьків. Тепер його виховує рідна тітка. Вона так любить небожа, так любить, що дозволяє йому все. Він може не потрапляти їй на очі! Не діставати! Грати в мовчанку! Та головне: стирчати весь час на горіщі, бо господиня будинку віднині вона. З ранку до вечора Флая Базі-Вазі стрекоче по телефону й намагається всіх навчити жити. Одну фразу вона втюхує найчастіше:

— Не май довіри ні до кого, навіть до себе. Запам'ятай, якщо крокодил зжере твого ворога, це ще не означає, що він стане твоїм другом.

Звичка бути нещасним зробила Оскара самотником. Відтоді, як тітка нагородила племінника прізвиськом Як-Вірусяк, його характер почав псуватись, немов забута на підвіконні піца. Нелюдимець украй рідко усміхається, хоча в людей його волосся, кольору пересмажених грінок, заплетене в африканські косички, викликає щиру усмішку. Тітка якось сказала, що він навіть народився заплетеним.

Оскар майже щодня спостерігає за сусідами з вікна на горіщі. Цей день не виняток. Він стоїть біля вікна й бурчить, як риба тригла, яка це робить аж ніяк не музично.

— Радієте, токсіки? Ну-ну... Досить мене байтити! От візьму, та й роздобуду вірусної води! Так, треба знайти мій пучок. Бумбокс горілий, доведеться все горище догори дном перевернути.

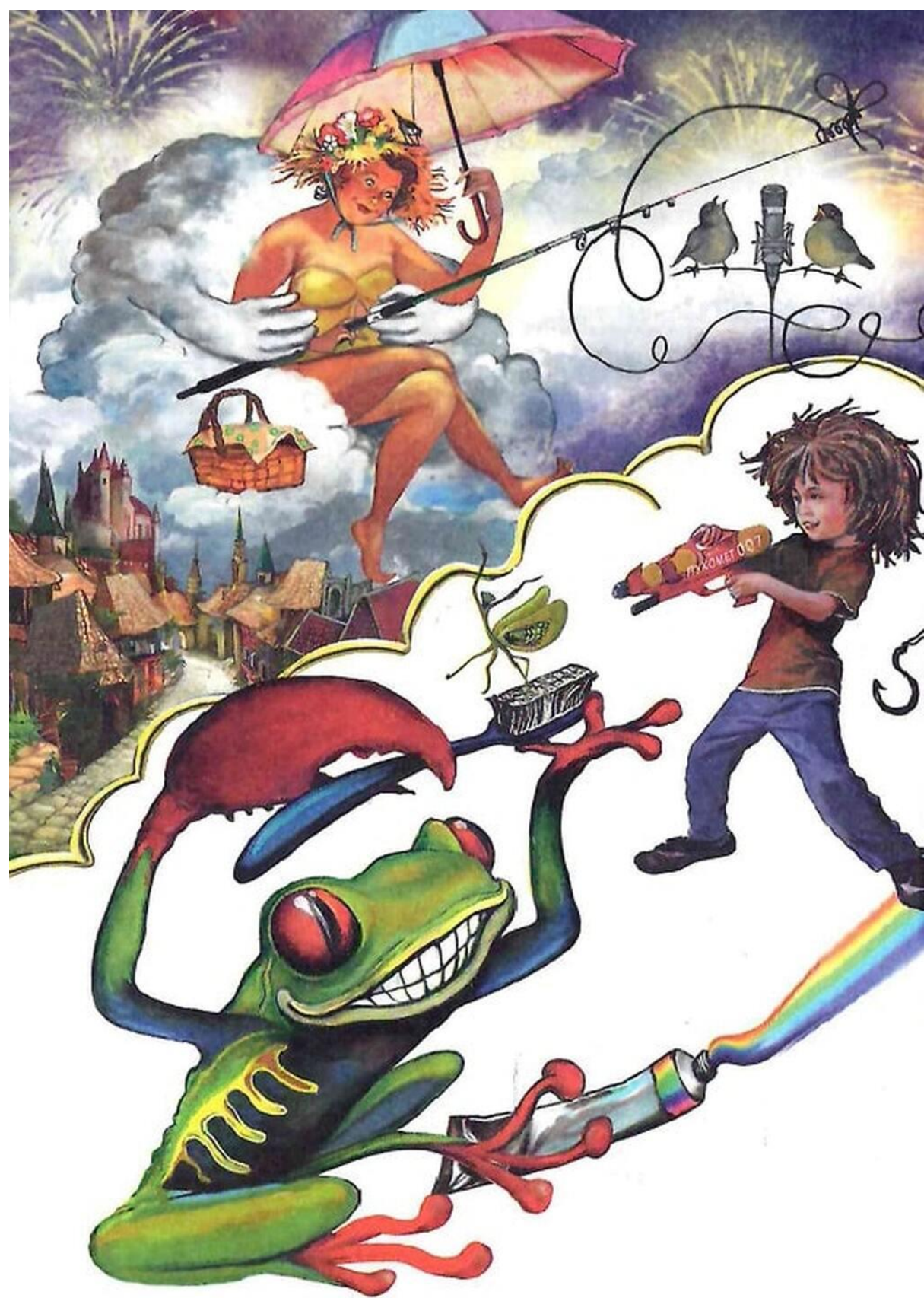
Хлопчик плюхається на горбкуватий диван, щоб відпочити перед «важкою роботою», але одразу підскакує. Його лякає пронизливий вереск:

— Гей, чудики, капризуєш просто як дівчисько.

— Що-о-о? Яке дівчисько? Ти хто, щоб так розмовляти з господарем горища? — показово гнівається Як-Вірусяк, розглядаючи незванку.

А на нього, наче й не було нічого, дивиться різноколірними очима маленьке блюдцевухе щуреня. Праве око малинове, ліве — зелене. Обидва ока обрамляють чарівні довгі вії, не коротші, ніж у найменшої у світі антилопи дік-дік. Біла істота, що сидить на спинці канапи, закинувши лапу на лапу, накручує кола хвостом, мрійливо усміхається і старанно вимовляє кожну фразу:

— Хто я? Дивне запитання. Я та, хто не в змозі впоратися зі своєю славою. Я та, хто живе лише для себе, щоб не заважати

Графиня Мегерара
та Небудивменімонстра

Тільки в Сікретбумі можна побачити ульотні літні тумани. Крокодяблики передчують їх і заздалегідь будять мешканців столиці гучними криками, щоб ті помилувалися падаючими з неба туманними пластівцями. Цю неймовірну виставу у виконанні природи бажано побачити кожному хоч раз у житті. Акварінона завись цілує землю й розсипається на невеликі м'ячики, які знову відлітають в небо. Коли пластівці та м'ячики стикаються, виникають туманні вибухи, що випускають, немов спрути, довгі сріблясті щупальця. Будинки вбирають відблиски вибухів і набувають химерних форм. Птахи-горлодери заводять дурну туманну пісню:

Тумани в Сікретбумі — кру-уто.
А крутість так схожа на спрута.
Тумани — це наша валюта.
Ой круто, як круто!

Зміст

Як-Вірусак та Віва	5
Графиня Мегерара та Небудивменімонстра	15
Вірус в короні та місіс Броколі	31
Френдлі Гнилийтрук та Панаха	45
Янушка Зламаршмелоу	59
Мишоловка Боба Упсвау	75
Реперська пастка Упсвау	89
Вогняна пастка Упсвау	101
Королівська пастка Упсвау	113
Шоу останніх двох хвилин	127
Еврика Підібгайхвіст	139
Таємниці БастОсфери	151
Свято Нового Імені	163